

Dr. Weszely Ödön: *Eszmék a javító nevelés továbbfejlesztéséhez.* A m. kir. igazságügyminiszter felszólítására készült szakvélemény. (Magyar Jogi Szemle Könyvtára. 18. sz.) Bp. 1922. Pallas rt. ny. (32 l.)

A szerző ebben a munkájában a javítóintézetek nevelésének eredményesebbé tétele szempontjából mond el sok értékes gondolatot. Világos, könnyen érthető megokolás alapján a javító nevelés érdekében szükségesnek tartja a javító-nevelő intézetek specializálását (külön intézet kellene a siketeknek, vakoknak, nyomorékoknak s epileptikusoknak; meg kell különböztetni s külön intézetben elhelyezni az oly növendékeket, akik csak megtévelyedettek, azoktól, akik már megrögzöttek, züllöttek; a könnyebb esetek egészen más elbánást kívánnak, mint a súlyosak stb.). Szükségesnek tartja a javítóintézeti családok további specializálását, központi megfigyelő nevelőintézet létesítését és benne pedagógiai laboratórium szervezését, a javítóintézeti nevelőszemélyzet megfelelő kiképzését, az erkölcsi tanítás elrendelését a javítóintézetekben, akaratgyakorlatokkal a javító nevelés elmélyítését, a javító *nevelés* szakszerű irányítását és felügyeletét. Kétségtelen, hogy ezek megvalósítása nélkül szakszerű, eredményes munkát a javítóintézetektől nem várhatunk, épp azért kívánjuk, hogy a szerző javaslatai mielőbb megvalósuljanak.

Éltes Mátyás.

Dr. Kármán Elemér: *A gyermekek erkölcsi hibái és erkölcsi betegségei. (Kriminalpaedagogia.)* Kézikönyv pedagógusok, gyermekbírók, gyermekorvosok és a művelt szülők számára. Budapest, 1922. Novák Rudolf és társa.

A szerző ebben a kötetben a gyermekek erkölcsi hibáira és fogyatkozásaira vonatkozó tények és tapasztalatok leírását foglalta össze. Röviden jellemezve a munkát, azt mondhatnám: hitvallás az a nevelés egyedülvaló nagy hivatottsága mellett a kriminalitás ellen való küzdelemben. De tévedés volna azt hinni, hogy a mai nevelés erre minden tekintetben alkalmas. Ha azt akarjátok, hogy megjavuljanak a romlandó erkölcsök, javítsátok meg és általánosítsátok a nevelést! De nemcsak az ifjúság nevelését, hanem az egész társadalomét is meg kell reformálni.

Művének első részében a kriminálpedagógiával foglalkozik a szerző és megállapítja, hogy ma is — Beccaria után 200 évvel — ott vagyunk, ahol ez a kiváló kriminálpedagógus elhagyta, t. i. hogy „a büntettek megelőzésének legbiztosabb, de legnehezebb eszköze a nevelés javítása”. Ebből önként következik az is, hogy a nevelés Beccaria óta nem javult s nem járt jó utakon, mert a büntetettek száma azóta egyáltalán nem csökkent, ellenkezéleg egyre nőtt s talán még sohasem volt olyan nagy, mint éppen korunkban, az általános tankötelezettségnek 56. esztendőjében. Ezután a szerző végigvezet bennünket a nagy nevelők